

КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Четвер, 23 січня 1986 року

№ 10 (3673).

Ціна 2 коп.

ЗА МИРНИЙ КОСМОС

Люди нашої країни хочуть жити в мирі. Хочуть працювати під чистим небом, у світі, сповненому мирних ракетів комбайнів, які збирають хліб у полі, чи яскравих мартеків, що виплавляють мирний метал. Радянські люди постійно говорять про це народам світу. Все заради миру. Із скількома тільки мирними ініціативами за минулий рік виступив Радянський Союз!

І ось в газетах опубліковано Заяву Генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова. Кожен рядок цього документа — то прагнення повернути нашій землі спокій, то бажання втілити в життя мудру ленінську думку про можливе співіснування держав з різним суспільним ладом.

Я проходжу сьогодні цехами нашого заводу і чую — на устах людей, ветеранів виробництва і молодих, слова про мир, про важливі й гуманні ініціативи. У Заяві керівник нашої партії турбується про найскрозівніше, щоб людство «було твердо впевнене у власному виживанні й продовженні роду людського». Цього прагнуть усі прогресивні й думаючі люди усіх народів світу.

Бо мир — це все. Це і життя, і здоров'я, і усмішка, і свято, і творчість... Мир — це щастя! Збережіть же його для наступних поколінь. Для мирних людей найбільшим внеском у справу збереження миру була, є і залишиться самовіддана праця. Від імені п'ятидесяти років комсомольців і молоді підприємства запевняю — наш внесок буде вагомим.

В. ГОРОБЕЦЬ,
секретар комітету комсомолу Другого імені Петровського цукрокомбайну.
с.мт Олександрівка.

КОРНЕРІЗКА ДЛЯ МАМИ

Коли майстер Ольга Полянська по закінченні зміни здає оці блискучі, невеличкі металеві вироби, в уяві постає батьківська хата, город з різними рядочками картоплі, цибулі, моркви, завжди заклопотане обличчя мамі. Неодмінно до 8 Березня купить і подарує своїм рідним таку недорогу але потрібну в господарстві річ — корнерізку. Знай круті коліщата: городина сама дитиме рівними рядочками вздовж грядки, і пальці не забрудняться. Не залежуватиме ця продукція цеху товарів народного споживання виробничого об'єднання по сільських «Червона зірка» в магазин області. Це один із нових виробів, освоєних цехом у новому році.

Понад 65 штук щодня виготовляють у цеху такі корнерізки, адже вже на перший квартал заплановано відправити їх у торговельну мережу 2400 штук. По-ударному трудяться на складанні нової виробу кандидат у члени КПРС, єдинар-складальник Світлана Шамара. І хоча виробничий досвід у дівчини невеликий, немого два роки, бригадир Світлана Стороженко задоволена і темпами, і якістю роботи молодого робітничка. Вже дивиться і іншим допомагає опанувати секрети професії, зокрема Наталія Мішуніна, яка тільки-но прийшла у цех. Молодь їде сюди очолюючи, хоча зовсім недавно, в минулому році, це була дільниця із застарілим устаткуванням, де дідівськими способами складали чавунні сковороди, за які підприємство і критикують на всіх виробничих нарадах.

Нещодавно дільниця перетворилась у цех. Оснащено його згідно вимог часу універсальними верстатами, напівавтоматичними лініями. Не дивно, що сьогодні цех виробляє понад 50 найменувань товарів широкого вжитку. Шопривада, чавунна сковорода все ще випускається, але комсомольці цеху (а їх — 34, і очолювані вони плановиком Ганною Українкою) порушили на зборах

питання про якість своєї продукції. І не безпідставно. Бо чимало виробів культурно-побутового і господарського призначення, які виготовляє цех, поки що не користуються попитом у населення.

У проекті Основних напрямів економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на період до 2000 року передбачено збільшити випуск товарів культурно-побутового і господарського призначення в 1,3—1,5 рази. Завдання конкретні і вагомі.

Великі надії покладають комсомольці на спеціальне конструкторське бюро товарів народного споживання, нещодавно створене в об'єднанні. Виправдані сподівання конкурсу на кращий виріб, оголошений на підприємстві. Із 200 пропозицій конкурсною комісією відібрано 40 для освоєння на виробництві. Це, скажімо, навісний баконний стіл, набір садово-городнього інвентаря тощо.

Гарний подарунок підготували заводські конструктори для бджолярів-любителів. Це легкий і зручний в експлуатації алюмінієвий вулик для бджіл, досвід виготовлення якого червонозорівні запознали у своїх болгарських колег із заводу «Маяк» Толбуківського округу. А ось випуск алюмінієвої тари для меду цех успішно освоїв у грудні минулого року, і сьогодні вже на механізованій лінії панує чіткий і злегдоженний ритм. З нового року випущено понад 5 тисяч штук цих виробів, а до кінця першого кварталу з цеху надійде у торговельну мережу 17 тисяч 50 штук таких ємностей, у яких можна зберігати не тільки мед, а й інші продукти.

Свердловальниця Лариса Легкобін, Ніна Чоботар, Світлана Шумук та інші комсомольці механічної дільниці наполегливо працюють, щоб споживачам була до вподоби нова продукція червонозорівців.

Л. СЕМЕНЮК,
м. Кіровоград.

Анатолій БУГАЙ — бригадир НМК водіїв Голопанівського райоб'єднання «Сільгосптехніна», кандидат у члени КПРС. Особисту п'ятирічку виконав до 1 грудня 1985 року. При завданні 23 142 тонни перевіз 26 492 тонни народногосподарських вантажів. За 11 місяців минулого року він зекономив 962 літри дизельного палива. Фото С. ФЕНЕНКА.

СУБОТНИК

На комсомольський рахунок

З високою продуктивністю працюватимуть на своїх робочих місцях 15 молодих комсомольців і молоді нашого нивейного підприємства. Половина робітничих зобов'язалася виконати свої виробничі норми на 130—140 процентів і при відмінній якості. Два цехи працюватимуть на економічних доміжних матеріалах.

С. КУРЛЮК,
секретар комітету комсомолу Кіровоградського швейного об'єднання.

Молодь Рівнянського дослідно-експериментального заводу планує у день суботника виробити продукції на своїх робочих місцях і зібрати мегалобрухт на загальну суму 2300 карбованців.

300 карбованців буде перераховано у фонд суботника.

О. РОМАНЕНКО,
Новоукраїнський район.

Соціалістичні зобов'язання

КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОГО КОЛЛЕКТИВУ ІМЕНІ ХІХ З'ЇЗДУ ВЛКСМ МАГАЗИНУ № 10 КІРОВОГРАДСЬКОГО МІСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ «ПРОМТОВАРИ»

ІКЕРІВНИК

В. С. КОСТЕНКО, ГРУПКОМСОРГ А. ВАСИЛЬЧУК.

Йдучи назустріч XXVII з'їзду КПРС, вступаючи в перший рік дванадцятиріччя, колектив бере такі соціалістичні зобов'язання:

— працювати під девізом «Високу якість обслуговування — гарантемо!»;

— до дня відкриття роботи XXVII з'їзду КПРС виконати план товарообороту двох місяців, продати додатково товарів на 45 тисяч карбованців;

— на честь 116-ої роковини від дня народження В. І. Леніна продати товарів понад план першого кварталу на 47 тисяч карбованців;

— зробити подарунок 69-й річниці Великого Жовтня: виконати десятимісячний план товарообороту 29 жовтня, продати додатково товарів на 50 тисяч карбованців;

— підтвердити звання колективу комуністичної праці;

— подати покупцям не менше 17 додаткових послуг;

— добитись економії електроенергії на 5 відсотків понад встановлену норму;

— добиватись приросту товарообороту за рахунок зростання продуктивності праці, підвищивши її на 1,4 відсотки;

— відпрацювати в підшефному колгоспі 76 людей, з розрахунку 2 днів на кожного члена КМК;

— постійно підвищувати свій ідейно-політичний рівень у школі комсомольської політосвіти;

— скласти нормативи комплексу ГПО.

Соціалістичні зобов'язання обговорені й прийняті на загальних зборах колективу.

КОЛЛЕКТИВУ ІМЕНІ ХІХ З'ЇЗДУ ВЛКСМ МОЛОЧНОВАРНОЇ ФЕРМИ № 3 КОЛГОСПУ ІМЕНІ ЛЕНІНА ДОЛИНСЬКОГО РАЙОНУ ІКЕРІВНИК

Т. А. КОЗЕЛЬСЬКА, ГРУПКОМСОРГ В. ПОКЛАДІ.

Готуючи гідну зустріч XXVII з'їзду КПРС, включившись у Всесоюзне соціалістичне змагання першого року дванадцятиріччя за збільшення виробництва тваринницької продукції, беремо на себе такі соціалістичні зобов'язання:

— надати від кожної корови в середньому по 3800 кілограмів молока;

— одержати від кожних 100 корів по 93 телят;

— довести процент жирності молока до 3,6;

— здавати першим сортом 100 процентів молока;

— зменшити затрати кормів на одиницю продукції на 2 проценти;

— до дня відкриття з'їзду виконати план двох місяців року;

— виконати планове завдання року до листопада;

— всім членам КМК постійно підвищувати свій ідейно-політичний рівень у школах комуністичної праці та передового досвіду.

Викликаємо на соціалістичне змагання КМК МТФ № 4 колгоспу імені Горького нашого району (керівник Н. І. Велика, групкомсорг Л. Богач).

Соціалістичні зобов'язання обговорено і прийнято на загальних зборах колективу.

РЯДОК У РАПОРТ

АКТИВНІСТЬ ДУМКИ І ДІЇ

Комсомольська організація Олександрійського електромеханічного заводу успішно завершила трудовий 1985 рік — рік 50-річчя Перемоги. XII Всеукраїнський фестиваль молоді і студентів, 50-річчя сталінського року. Коштовні комсомольсько-молодіжні колективи вітучили ініціаторами багатьох цінних починань. Так, наприкінці, молоді складальники цеху № 101, 110, 201 постійно вкладали до складу своїх ко-

лективів героїв Великої Вітчизняної війни. Зароблені кошти перераховано у Фонд миру. На комсомольських зборах складальники цеху № 101 бригадир комсомольсько-молодіжної колективу в'їзальників схемних жгутів Тетяна Куликова виступила з ініціативою. XII Всесоюзному фестивалю молоді і студентів — 12 ударних амій з найвищою продуктивністю праці.

Комсомольсько-молодіжні колективи по випуску контролера і блоків системи управління складального цеху № 110 (бригадир Т. О. Гречко, групкомсорг Т. Єржова), по складанню малагабаритних трансформаторів складального цеху № 101 (бригадир Л. В. Клименська, групкомсорг С. Назарет), по складанню магнітних пускатків у облозі складального цеху № 202 (бригадир О. І. Саломанова, групкомсорг Т. Колесник) неодноразово шкодили переможцям трудової нахти «XXVII з'їзду КПРС — 27 ударних трудових тижнів».

У перні ж дні нового 1986 року в комсомоль-

ській організації підприємства відбулися збори, на яких було підбито підсумки комсомольської п'ятиріччя.

Однадцять переможців заводського соціалістичного змагання підписали рапорт партійному форуму. Їм було також вручено пам'ятні свідоцтва. Від імені тих, хто поставив свої підписи, виступила інженер-конструктор спеціального конструкторського бюро, член бюро комітету комсомолу Валентина Подрезюка.

О. ШАБАНОВ,
заступник секретаря комітету комсомолу Олександрійського електромеханічного заводу.

По-іншому своє дитинство семикласниці Олександрівської восьмирічки № 8 Тая Рябошапка не уявляє: ось таке воно веселе, сонячне, світле. Малюнок так і називається «Щасливе дитинство». А передавати свої почуття мовою фарб навчилася Тая у гуртку «Юний художник» Олександрівського районного будинку піонерів.

Фото С. ФЕНЕННА.

РЕЛІГІЙНА сім'я у наш час — явище особливе. Адже релігійне виховання дітей, на наш погляд, є істинним елементом відтворення релігійних марновіровств.

Сектантські проповідники починають повчати малюда подружжя ще до появи на світ дитини. Використовуючи індивідуальні бесіди, колективні моливи, керівники сектантських громад намагаються переконати батька й ма-

ріалістичний світогляд.

Іноді це призводить до життєвих драм: як правило, вплив релігійних батьків негативно позначається на моральному здоров'ї дитини.

Житель міста Кіровограда Олександр Мельничук служить священником в одному з населених пунктів Черкаської області і впливає своїх синів Сергія, Василя та Петра в релігійному дусі. Минулого навчального року, приміром, брав на церковне богослужіння Сергія — п'я-

тував у віруючих дітей вдома, не проводив бесід з їх батьками.

За дитину треба боротися сьогодні. Боротися наполегливо, тактовно, поступально. Адже релігія виховує в людині зневіру у власних силах, викликає у неї неприязнь до громадських справ, паралізує її ініціативу.

Важливим для формування науково-атеїстичного світогляду учнів є закріплення у їх свідомості діалектично-матеріаліс-

ОБЛУДА РЕЛІГІЙНИХ «ТАЇНСТВ»

АТЕЇЗМ

Іноді можна почути, ніби атеїстичну роботу слід проводити лише серед віруючих. Проте, досвід переконує, що є чимало й таких людей, які не вірять в бога, але й не мають стійкого матеріалістичного світогляду. Саме вони підпадають іноді під релігійний вплив. Бездумно виконують обряди вінчання, хрещення і тому подібні (про це, зокрема, йшлося наприкінці минулого року в «Молодому комунарі»). Неподвижні випадки, коли церковникам і сектантам удається поповнювати свої ряди тими, хто раніше був далеким від релігії. Тому важливо вести атеїстичне виховання серед широких верств населення, приділяючи особливу увагу дітям і молоді. Про це, а також про деякі аспекти виховання дітей із релігійних сімей йдеться у сьогоднішньому випуску завідувачого обласним Будинком атеїзму П. М. Дмитренка.

Ір, що дітей необхідно виховувати в релігійному дусі. Віруючим дають зрозуміти, що за мірою релігійності дітей судять у секті про віданість громади самих батьків. Ті, хто не повертає сина чи дочку до віри в бога, викликають відразу в інших учасників молитовних зборів.

З появою на світ сина чи доньки члени сектантської громади досить спритно грають на природному почутті любові до дітей. Молодим батькам твердять: «Якщо ви любите дітей, то відідріжте їм шлях до спасіння, до вічної істини». Тому у деяких сектантських сім'ях виховання у дусі «божого» починається рано. Щодня тут створюється урочиста обстановка: наголо моляться, звернені до бога. Все це діє на хлопчика чи дівчинку, чия свідомість фіксує таку обстановку до найменших подробиць.

Одні з найекзотичніших етапів у житті дитини з релігійної сім'ї — навчання в школі. Іноді віруючі батьки усвідомлюють, в якому важкому становищі опиняється син чи дочка. Тож, приводячи їх до першого класу, вони відразу ж намагаються пояснити вчителю, що, мовляв, завдання школи — навчити дитину лише читати, писати, лічити, а решта — то вже прерогатива батьків. Перші роки педагогів з таким підходом до виховання погодитися не можуть. Програма шкільного навчання сиримована на те, щоб сформувати у дітей правильний, науково-мате-

тиалістичний світогляд. Кіровоградської СШ № 4. Як розповідає хлопцеві авторів цих рядків, він допомагає батькові в церковній службі, бо і сам має цим статися священником. За його словами, за кожну службу батько дає у нагороду карбованця. Заради цих карбованців Сергій пропустив у школі 57 навчальних днів. А минулого навчального року діти Мельничука без поважних причин не відвідували школу майже три місяці.

ПЕРШОЮ книгою, яку дають дітям віруючі батьки, є біблія. Інші книги щодня читає Вікторія Картавенко, восьмикласниця кіровоградської восьмирічної школи № 2. Батьки часто водять дитину до молитовного будинку баптистів слухати проповідників. Воля вірять в існування бога. Кіно не відвідує, в комсомол не вступає з релігійних мотивів.

А в школі замість систематичного атеїстичного виховання учнів по суті займають стосовно до релігії нейтральну позицію. В. А. Сухарєва, п'ятирічна непересадка, тільки недавно знала, що її учениця із віруючої сім'ї. В плані виховної роботи класного керівника на перше літніччя запланована лише одна бесіда на атеїстичну тему, та й ту не проведено. Без будь-яких на те підстав класний керівник твердить, що Вікторія Картавенко... номсомолка. Ніхто з педагогів школи не

тичних поглядів на світ як на єдине ціле. А цього можна досягти лише на основі глибокого вивчення учнями основ наук, пасамперед, природничих.

Науково-атеїстичне виховання у школі в позаурочний час проводиться в двох головних напрямках: заходи масового характеру та індивідуальна робота з віруючими учнями. Першорядне значення при цьому має діяльність клубів, лекторіїв, гуртків і рад атеїстів, які здебільшого є центрами осієї атеїстичної роботи в школі. Саме на такій основі організована робота в клубі «Юний атеїст» СШ № 3 м. Кіровограда, яким керує організатор позакласної роботи А. Г. Василенко. Після кожної лекції тут демонструються художні та науково-популярні фільми. В школі регулярно виходить газета «Юний атеїст». У роботі редколегії беруть участь слухачі клубу.

Підлітню роботу серед учнів проводить вчитель кіровоградської восьмирічної школи № 1. Керує тут науково-атеїстичною роботою бібліотекар Л. Г. Митчальова. Учні слухають лекції, беруть участь в бесідах, успішних журналах, нечорах запитань і відповідей. Щомісяця школярі випускають газету «Юний атеїст», проводяться читання статей із журналів «Наука і релігія» та «Людина і світ». В бібліотеці добре оформлена виставка новітньої науково-атеїстичної літератури.

Змістовна робота по атеїстичному вихованню учнів проводиться також в кіровоградських середніх школах № 4, 13, 17, середніх школах № 3 і № 6 м. Новоукраїнки, восьмирічній школі села Полтави Компаніївського району, середній школі села Могилівського Гайворонського району та інших. Іхній досвід свідчить, що найефективніші наслідки дає поєднання навчання на уроці із позакласною та індивідуальною роботою з дітьми і їхніми батьками. Вивчення цього досвіду, його поширення сприятиме, без сумніву, успішній роботі атеїстів області, допоможе вихованню дітей та молоді.

П. ДМИТРЕНКО,
завідуючий обласним
Будинком атеїзму.

Читач-газета

За три тижні з початку року до редакції надійшло 483 листи.

ЧИТАЧ ЗНАЙОМИТЬ

ЧИТАЧ ЗАСТЕРІГАЄ

ШВАЧКА

У дитинстві, як і більшість дівчаток, Антоніна дуже любила своїми руками шити лялькам платтячка, блузки, спіднички, інший одяг. На думала вона тоді, що шиття стане її найосновнішим заняттям у житті після закінчення школи. Навчаючись у старших класах Грузької десятирічки Голованівського району, остаточно вирішила стати швачкою: даруватиме людям радість, принесе користь Батьківщині. Тож без вагань вступила у Кіровоградське професійно-технічне училище № 4.

І ось Антоніна Копусь уже більше трьох років працює у Голованівському райпобуткомбінаті швачкою по шию верхнього одягу. З перших же днів вона включилася у рух за комуністичне ставлення до праці. Кожне замовлення виконувала старанно, з любов'ю. Щось не виходило — терпляче переробляла кілька разів, радилася з досвідченими, прислухалася до зауважень замовників.

У колективі Антоніна — візирець. Вона постійно справляється з особистими місячними планами. Чи костюм, чи пальто — пошить швидко і високоякісно. Її замовники висловлюють ширі подяки. Відмінними трудовими здобутками закінчила вона завершальний рік одинадцятиріччя: річний план виконала на 107,4 процента.

В. СТАХ.

смт Голованівськ.

ЧИТАЧ РОЗПОВІДАЄ

«Кіровоградщина — теж рідна...»

Кожен рядок біографії Героя війни — цікавий, захоплюючий. У цьому ще раз переконався сам, коли познайомився з життєписом Героя Радянського Союзу Володимира Олексійовича Хало.

Народився він у Лубнах на Полтавщині, воював на різних фронтах, пізніше проживав в Одесі. Є в його біографії рядки, пов'язані з нашим краєм.

Коли хлопцеві виповнилося 10 років, сім'я переїхала в Кіровоград. Було це 1932 року. В Кіровограді жив і вчився до 1935 року. Після смерті батька сім'я переїхала в Голованівськ, де й почалося трудове життя Володимира Хало — працював на цукрозаводі.

Війна застала його курсантом Харківського танкового училища. Брав участь у обороні міста. З квітня 1942 року В. О. Хало воює у складі 3-ї танкової армії. Лютий 1943 року. Бой за Харків. Наші танкісти зустріли шалений опір танкової дивізії СС «Адольф Гітлер». Просування наших частин затримувалося.

Командир танка Хало виконує особливе завдання командира. Зайшовши непомітно з тилу противника, танк почав нищити погані ворожі точки. Танкісти прицільним вогнем вивели з ладу дві штурмові гармати і два бронетранспортери. Сюди наліку в стані ворога, відважний командир продовжував просування вперед. Ось танк таранить 105-міліметрову гармату, знищує 75-міліметрову гармату і дві кулеметні обслуги ворога. Наша «тридцятьчетвірка» зміло виходить з-під вогню противника. Механік-водій Чаузов, переїжджуючи біля, знаходить у собі сили вправно нести бойову машину.

Рішучі, сміливі дії танкового екіпажа на чолі з В. О. Хало дезорієнтували оборонні порядки ворога. Відзначився молодий танкіст і в подальших боях. Був важко поранений. Війновий шлях закінчив у Празі, Указом Президії

Верховної Ради СРСР від 18 травня 1943 року Володимиру Олексійовичу Хало присвоєно звання Героя Радянського Союзу. А його тоді старшому лейтенанту 21-й рік...

Із рядів Збройних Сил СРСР увійшов в 1957 році в званні майора. Продовжував трудитися — до 1977 року працював інспектором, начальником зміни таможні в Одеському порту.

В 1977 році трапився непередбачений випадок: тяжких фронтальних поранень В. О. Хало одолів. Втративши зір, герої війни не втратив віри у свої сили, чітко визначив своє місце серед людей. Вітськово-патріотична робота серед молоді — основне поле діяльності Володимира Олексійовича. Він частий гість у молодіжних аудиторіях міста-героя Одеси. І завжди поруч — дружина Таїса Яківна. Вона і відповіла на запитання листи. Написала й мені:

«У нас велика сім'я: троє дітей, семеро внуків, всі вони розлетілися в різні кінці пашої країни. Володимир Олексійович завжди з нетерпінням чекає їхніх листів... Пишуть нам багато: ветерани війни, молоді, знайомі й незнайомі люди. Зрадів і листів з Кіровоградщини, яка йому теж дорога й рідна...»

О. РЯБОШАПКА,
кравець.

м. Знам'янка.

ПОПЕРЕДИТИ ПОЖЕЖУ

Щороку від пустощів і необережного поводження дітей з вогнем трапляються пожежі. За минулий рік з цих причин виникло більше вісімдесяти пожеж, які завдали величезних збитків народному господарству, у вогні загинуло 33 чоловіки.

Основною причиною, яка веде до пожежі, а отже гравмування й загибелі дітей, є безнадійність за ними. Так, у селі Мар'янівці Маловисіківського району діти залишилися у хаті самі і стали «бавитися» сірниками. Від опіків одне дитя померло, ще одне доставили в лікарню у важкому стані.

В селищі Октябрському Новоукраїнського району діти запалили домашні речі — від чадного газу загинули обидва. В селі Липняжці Добровеличківського району згоріла покривля житлового будинку. Причина знову ж ця сама — пустощі дітей із сірниками.

Пожежна охорона й добровільне пожежне товариство вживають всіх заходів, щоб зберегти соціалістичну власність і особисте майно громадян від вогню. Ми ведемо бесіди з населенням про обережне поводження з вогнем, випускаємо плакати, інструкції, листівки. В школах допомагаємо обладувати протипожежні куточки.

Але попереджувальна робота може принести дієві результати тільки тоді, коли не тільки пожежники, а кожен громадянин пам'ятатиме, якого лиха може завдати вогонь.

В. ЗАЛЕВСЬКИЙ,
заступник начальника
обласного штабу по
роботі з дружинами
юних пожежників.

ЧИТАЧ СКАРЖИТЬСЯ

Рекомендаційний лист

СПЕЦІАЛЬНОМУ
КОРЕСПОНДЕНТОВІ
ГАЗЕТИ З НАГОДИ
НЕ ВЕЛИКОПРИЄМНОЇ,
АЛЕ ФАНТИЧНОЇ

Якщо, виїжджаючи з свого гаража, на власний застрахований машині, тебе випадково занесе об'їзди поїзда, це трапилося з моєю чоловіком, — сміливо звертається до Олександрівського районного Держстраху.

Не мину і двох років, як тебе направляють на Балашівку до Держстраху Кіровоградського району (машину страхували там). З Балашівки пошлють у районі, потім обласній державноінспекції і т. д. Справа з нашим «Запорожцем» тягнеться, правда, усього близько півроку, та, видно, у нас це все попереду. Отож, шановний спадкоємець, будь ласка, звернись до Кіровоградського Держстраху, бо в Олександрівській області, що наші документи вже там, а в Кіровоградському Держстраху — що ти в державноінспекції, чи в Олександрівці.

Ми вже проїздили з села до райцентру і обласного центру стільки трощей, що їх, певно, вистачило б сказати, на молю.

Ченаю відповіді, як солово... чи то так — як мій чоловік страхувався відшодування.

З повагою
Т. КРИМСЬКА,
жителька села Триліси Олександрівського району.

КЛУБ ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

ЖИТИ — ВІТЧИЗНІ СЛУЖИТИ

Спортивно-технічний клуб, дтсаафівська школа, пункт початкової військової підготовки, клуб молодого воїна, первинна організація оборонного товариства. Саме тут концентрується основна робота по підготовці юнаків до служби в Збройних Силах. Як відзначалося на XIV обласній конференції ДТСААФ, за звітний період в області підготовлено 17 майстрів спорту, 77 кандидатів у майстри, 506 першорозрядників, понад 61 тисячу спортсменів масових розрядів, більше 45 тисяч спеціалістів для народного господарства. За підсумками соціалістичного змагання кращих показників у цьому досягли Кіровоградська, Олександрійська, Знамянська, Олександрівська, Компаніївська організації ДТСААФ, Олександрійська, Маловишківська автомобільні школи оборонного товариства.

Відзначаючи здобутки, голова обкому ДТСААФ І. М. Гладенький, виступаючи на конференції основну увагу звернувши на нерозв'язані проблеми. В області поки що немає такої організації товариства, де б була зразкова спортивно-технічна база. Через це дтсаафівські активісти не мають можливості готувати висококваліфікованих спеціалістів, спортсменів, які б успішно виступали на республіканських і всесоюзних змаганнях. Навіть дтсаафівці таких великих підприємств, як виробничі об'єднання по сімвалках «Червона зірка», Світловодський завод чистих металів не мають типових критих трірів, інших технічних баз. Через це на місцях молоді погано готується до складання нормативів комплексу ГПО. А якщо дтсаафівці й рапортувати про заплановану кількість значківців, то тут допускається неабиякий формалізм. Бо при перевірці юнаки та дівчата не підтверджують складених нормативів. Це нерідко спостерігається й в Петрівському, Добровеличківському, Долинському, Вільшанському районах.

Повільно розв'язується завдання підвищення активності і бойовості первинних організацій, які мають стати центрами оборонно-масової роботи серед населення. Адреси досвіду, звичайно, є. Скажімо, в Кіровоградській СШ № 34, Перегонівській десятирічці Голованівського району, Олександрійському радгосп-технікумі, в колгоспі імені Фрунзе Кіровоградського району систематично проводяться змагання зі спортивно-технічних видів спорту, воєнізовані ігри, зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни, уроки мужності. Та в більшості первинних організацій такі заходи організовуються від випадку до випадку. Особливо турбує те, що на місцях не приділяють належної уваги організації походу молоді «Шляхами слави батьків». До формалізму в цьому вдалися дтсаафівські і комсомольські активісти Долинського, Вільшанського районів, де масові змагання з військово-технічного багатоборства, військово-патріотичні акції влаштовуються кіба що в дні знаменних дат.

Идуть юнаки в армію. Чи все ми зробили, щоб вони отримали високий фізичний та ідейний ґарт? Як підкресливали делегати конференції, в цьому напрямі недоліків ще багато. З майбутніми воїнами не ведеться індивідуальна робота. Представники Петрівського та Олександрівського районів, скажімо, погано знають історію Збройних Сил СРСР, героїчне минуле нашого краю. Слабкі результати показують призмовники на обласних змаганнях, а першу чергу на стрілецьких.

Делегати наголосували на внесенні назисни в стиль роботи дтсаафівців, їх контакт з комсомольськими і профспілковими організаціями.

Тож поставлена вимога до всіх відповідальних працівників оборонного товариства — від голови комітету первинної організації до працівників обкому — добиватися високої ефективності у підготовці молоді до захисту Вітчизни.

Відбувся організаційний пленум обкому ДТСААФ. Головою обласного комітету оборонного товариства обрано І. М. Гладенького.

Про непереможну, легендарну

Сьогодні починається щорічний місячний оборонно-масовий робітний конкурс. В його програмі багато цікавих військово-патріотичних акцій, які організують комсомольські і дтсаафівські активісти безпосередньо в колективах підприємств, радгоспів, навчальних закла-

дів кавалерії, орденов Слави і юнаків, які після почесну варту на комсомольсько-історичному посту № 1 біля пам'ятника героям громадянської і Великої Вітчизняної воєн, призмовників. Тема уроку: «НЕПЕРЕМОЖНА, ЛЕГЕНДАРНА» — про героїчні традиції Збройних Сил СРСР. Отже, трибунне розмова про нашу Радянську Армію, Військово-Морський Флот. Як б запитали, ви, юні друзі, хотіли б задати заочно колишній фронтовик — учасникам уроку мужності? Надсилайте їх у своїх листах до редакції.

УРОКИ мужності. Вони проводяться під девізом «Пам'ятник народу-переможцю», «Герої серед нас» та «На великому прикладі з участю учасників Великої Вітчизняної. Такі уроки влаштовуються під керівництвом вчителя початкової військової підготовки Л. І. Босаги.

Ось і недавно гостями десятикласників стали герої партизанської боротьби з фашистами в Греції та Югославії Микола Михайлович Кобилінський та увітнений в запас з армії Ігор Савенко — колишній вихованець школи, який виконував свій інтернаціональний обов'язок на афганській землі. Гості цікаво розповіли про окремі епізоди з свого життя, закликали добре вчитися, палко любити рідну Вітчизну, відповіли на запитання юнаків та дівчат.

Масові героїко-патріотичні акції також організовувалися у Маловишківському районному краєзнавчому музеї. Скажімо, в період підготовки до 40-річчя Великої Перемоги, почесну варту біля бойових полкових знамен тут несли вихованці десятирічки Олександр Красовський, Олександр Стулак, Ігор Мироненко та Ігор Козловський. Учні з хвилюванням торкалися чотирьох полкових прапорів, запам'ятовували їхній бойовий шлях...

Цікаво і дохідливо з дітьми працюють вчителі Л. О. Козловський, Н. С. Ференець, З. В. Мицук, Г. І. Чепіга. В молодших класах вони проводять виховні години на тему

теранами війни і праці. Вдячні дітям учасники партизанського руху Л. І. Серватовська, З. К. Орлова, пенсіонер Я. О. Бабанський.

А скільки зроблено для

роботу. Є тут, зокрема, стіна «Офіцер — професія героїчна». І немало випускників середньої школи виявляють бажання навчатися у військових училищах. Недавно, напри-

ДО ОТЧОЇ СЛАВИ

Засів для синів

ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ. АДРЕСА ДОСВІДУ — МАЛОВИШКІВСЬКА СЕРЕДНЯ ШКОЛА ІМЕНІ С. М. КІРОВА.

«Шляхами слави батьків». Перед тим учні збирали фотографії, листи з фронту, спогади фронтовиків, створили куточок профорієнтації, де показані трудові династії базового цукрового підприємства.

За активну пошукову роботу група слідопитів Маловишківської середньої школи № 4 була премійована поїздкою в Москву на зліт ветеранів 8-го механізованого Олександрійського корпусу.

У школі зібрано чимало матеріалів про участь юнаків і дівчат у поході «Шляхами слави батьків», оформлено альбом «Так служать наші земляки».

Готуючись до місячника оборонно-масової роботи, юні дтсаафівці активізували шефство над ве-

того, щоб астановити досі невідомі імена героїв! Завдяки турботам слідопитів школи став відомим москвич О. А. Самойлов. Він загинув смертю хоробрих, визволяючи від загартників Малу Виску. Рішенням виконкому міської Ради народних депутатів його занесено в списки загиблих. Виявили учні також загиблого шахтаря Ф. П. Чижика. Його дружина, старший син побували у школі, залишили спогади про рідну їм людину. Нині учні 8-А класу разом зі своїм керівником В. В. Бондаренком листуються з родиною полеглого героя.

Впорядковують школярі і поодинокі могили, дбайливо доглядають місця поховань, садять там квіти.

У школі добре налагоджено профорієнтаційну

клад, стали курсантами Сергій Чудненко та Олександр Галка. І вже школа отримала спеціальні фотолістинки-подяки командування училища, де вони вчаться.

З далеких країв прибула у Малу Виску М. І. Мухіна. Її чоловік у довшні роки служив начальником застави, загинув у наших краях. Жінка декламувала дітям свої вірші, подарувала цінний альбом із матеріалами власної пошукової роботи, з гордістю поідомила, що її син також служив начальником прикордонної застави, якою командував батько. Все це окріплює вихованців школи, спонукає їх до глибокого усвідомлення свого обов'язку перед Батьківщиною.

В. ЩЕРБАК,
учитель Маловишківської 8-річної школи-інтернату.

Кожного вихідного дня юні екскурсоводи, що працюють при музеї підпільної комсомольської організації «Спартак» (село Красногірка Голованівського району), приймають гостей. Приїжджають сюди учасники походу «Шляхами слави батьків» з усіх куточків Кіровоградщини, сусідніх областей республіки. Про діяльність героїв Красногірки розповідають їм члени комсомольського підпілля, що залишилися у живих, активісти пошукового загону «Патріот».

На знімку: юні краєзнавці Оксана ГУЛЬКО та Ірина ОХРИМЧУК.

Фото В. ГРИБА.

З ПОШТИ ЦИХ ДНІВ

Врятував хлопчик «Цусіму»...

Чимало листів надійшло до редакції у дні святкування річниці визволення нашого краю від німецько-фашистських загартників. Пишуть колишні фронтовики, їх сини, внуки. Так Віктор Горовий з Харківської області пише, що його батько Іван Максимович загинув, визволяючи нашу область від німецько-фашистських загартників.

І закінчує він свого листа закличним словом: «Колі я пішов до школи, у нас в першому класі було багато хлопчиків і дівчаток, в яких теж війна забрала батьків... На батьківських зборах спіляв одні мими... Не треба, не треба допустити, щоб новотріпалося це!».

В. Кудря з Малої Виски пише про те, як він не дав фашистам поімагувати «Цусіму» і потім в перші дні міста визволення міста від окупантів передав її в бібліотеку — щоб цю книжку читали всі.

Згадують люди своєї одностельності, які здійснили подвиги на фронтах Великої Вітчизняної війни. Г. Крячко з села Новий Стародуб пише про рідного брата Івана Тимофеева, який разом з бойовими

товаришами знищив фашистський штаб.

Читачі нашої газети пам'ятають кореспонденцію «Під далеким селом Альошишка», в якій йшлося про те, як московський журналіст-свідок С. С. Кашурко встановив імена полеглих наших земляків. І ось після публікації цього матеріалу рідні багатьох полеглих героїв знову плачуть надію: може і їх сини, батько, брат десь похований, може на надмогильній плиті є їх імена? Колишній фронтовик М. Ф. Львовушкін із м. Знамянки просить допомогти встановити місце загибелі свого рідного брата Олександра Федоровича (1926 р. н.), який пропав без вісті 27 вересня 1944 року. А Володимир Каломель з Кіровограда написав про свого батька Павла Семеновича (1906 р. н.), який брався за ворогом на території Білорусії, Латвії, а де його могила, не встановлено.

Читачі просять відшукувати одностельності загиблих воїнів і надрукувати адресу С. С. Кашурка (125413, Москва, Флотская, 29, кв. 296).

Ветеран війни П. Г. Матюшин живе в Новоукраїні, працював у райкомі

ДТСААФ, чимало зусиль і енергії віддає роботі по військово-патріотичному вихованню молоді. Він бажаний гість у школах, колективах, на підприємствах. Його настанови — неабиякий дороговказ для молоді. Ось і тепер пише:

«Бой в Прибалтиці. Земля розважена. Йдемо пішки. А на спині станина нумета, речовий мішок з патронами. Та ще автомат, та ще промонла до рубчик шинеля. Ось який вантан! Загнувало, чи не так? А навколо оисвистують нулі снаряди рлуться. Але ми пройшли. Але ми вистояли...»

Бо для солдата головне витривалість. І віра в перемогу! Кіровоградець Г. Г. Довженко став комсомольцем в грізному 1941 році. Воював на Ленінградському фронті. В листі до редакції він ставить питання про високе почуття поваги до ветеранів війни: «люб юні не відчували себе зайвими». Колишній фронтовик стурбований. Бо якось він побачив, що хтось з нас проявив до літньої людини байдужість, неуважність, черствість. А такі випадки ще трапляються.

То нехай гої, байдужий, ще раз замислиться над тим, скільки вистраждав фронт, несучи на собі ку-

леметні гарматні ствол, йшов фронтовиким дорогами від Сталінграда до Берліна, коли форсував Дніпро, щоб помститися ворогові за свою кров, за смерть своїх батьків, за стражданнясього народу. Схилимо же голови перед такими людьми, нашими дорогими сивочолими ветеранами. Не даймо нікому обділити їх теплом! Бо вони ж так багато для нас зробили — завоювали цей священний сонячний день...

«Більше сорока літ ми живемо під мирним небом... Ми маємо змогу вчитися, працювати. А про війну знаємо тільки з книг. Недавно ми побували в Бресті. І ще більше усвідомили, якою була та битва. Ми читали написи в знаменях: «Я умираю, але не здаюся! Прощай, Батьківщино!». Підпису немає... Про що він думав, той мужній солдат? Може про нас, про наші весни, про дітей, сунів своїх, які тепер живуть щасливо!».

Так пише учениця Олександрівського педагогічного училища Розсаханова.

Так, люди пишуть про війну, проклинаючи її...

ЗА ЗРАЗКОВЕ МІСТО

Роздуми біля під'їзду

Думаю, ви здогадалися, що мова піде не про парадний під'їзд, описаний класиком російської літератури, а про самий звичайний, як і в будь-якому багатоповерховому будинку. Хоча тут же можна заперечити, чом би його й не називати парадним, адже іншого в нас немає? Це центральний і єдиний вхід до кожної з наших осель. Мабуть, немає необхідності переконувати, що будь-який господар намагався показати гостям все краще. А менш приналежніше, але те, без чого не можна обійтися у своїй повсякденній діяльності, і тому воно не викладається, зберігає де-яку там, де б воно не впадало в око першому літньому.

Але... Візьмемо для прикладу вісімнадцятирічного м. Кіровограда, тобто Ковалівку. Він не єдиний у своєму роді, якраз це і дає можливість зробити певні узагальнення.

Проїдемося під'їздами нових дев'ятиповерхових будинків по вулиці Жовтневої революції та проспекту Перемоги. Окремі з них зустрічають вас ліфтаними із лавісів, переконливими дверима, ниваленою із стін цеглою. А що вже естетичність розписів на стінах, то куди вже тим знаменитим фрескам в різноманітних пам'ятниках архітектури. Хоча техніка розпису сьогодні зробила великий крок вперед: використовується не лише фарба, розведена на воді, але й несе, що трапляється подібним «мистецтвом» під руку, зате основний принцип зберігається — робиться це по сирій шпакатурі. Будівельники ще не встигають зібрати свої інструменти, як скрізь уже можна прочитати: Денне-і-Света-Любові; Кости — дурень і таке інше. А який жалюгідний вигляд мають близько чверті поштових скриньок. Дверцяга відчинені, скрізь — лупайки з папірця, папір. Окремі господарі за рік-півтора вже змінили по 6-8 замків. Але оскільки їх постійно ламають, змушені закручувати дріт, аби просто покласти відчинені і чатувати, щоб не прогавити поштарів і вчасно забрати кореспонденцію.

Є деякі скриньки й обгорілі. Це коли залишають перешкоджений замок, а спалюють пошту у самій скриньці. Треба думати, що від цього пахнєм повітрям (хай діти забавляються) неабияке задоволення. Саме тому, мабуть, обгорілі кинопки викликають ліфтів, стінки та панель управління у самому ліфтові. Певно ви спостерігали і закурені сірниками стіни. Навіть на технічному поверсі, де знаходиться машинне відділення ліфта, і там умудряються увіковічнити кіптяву. Уявіть собі навіть над отвором, що веде на горнище, де нагаль-

но висота складає близько семи метрів, можна зустріти брудні сліди підшов (скажіть на мійбест, ну чим не забави?) та приліпці до стелі обвуглені сірники. Я не дилуюся, як це робиться. Дивно інше. На скільки треба не поважати пращу своїх батьків, щоб таке втворювати.

Залишимо цього разу школу — і не будемо згадувати її у всіх гріхах. Однак у кожній квартирі також проживають не менш впливові вихователі — інженери, економісти, директори підприємств, ті ж такі вчителі. Але чи достатній їхній вплив. А може, варто запитати, чи він взагалі існує? Думаємо, що так. А наскільки він сильний — самі бачите. Отже, заряд негативний має цей вплив. Що, скажемо, можна чекати від сьогоднішнього підлітка, котрий сам втворює подібне, через десяток років, коли стане сім'янином? Чи зупинить він своє чадо, що намагатиметься продовжити «батьківську практику»? Умовлюєте зв'язок? Не ображайтеся. Певно ви самі в свій час робили подібне, інакше зустрічали б своїх дітей сьогодні.

Випадків, коли подібні дії відбуваються при підтримці старших, можна навести чимало. Ось приклад: двоє трьох-чотирирічних хлопчиків посварилися на подвір'ї за велосипед. Уже піби й конфлікт вичерпано, коли з вікна на дев'ятому поверсі чути голос батька одного із них: «Що ти на нього дивись! В морду його, в морду!». Біійка так відбулася.

Замітимо в одній жінці, котра сиділа біля під'їзду і бачила, як пошуть по стінах, чому вона не зупинила. Ось її відповідь: «Що їм скажеш: діти?!». Однак, не зважаючи на це, в жодній квартирі не пописані всілякими дурницями стіни, ніхто «не похолодів» по стелі... Аякже, за ремонт у власній квартирі доводиться викладати власні гроші, а під'їзд від ремонтує житлово-експлуатаційна ділянка.

То не вже пі батьки, пі ми з вами не заступимо наших цим малим втівлікам і бешкетникам? Яюсь у першому під'їзді по вулиці Червонозорівській, 23-й, мені довелося бути присутнім на зборах мешканців, де обговорювалася подібна поведінка одного двадцятирічного хлопчика. Його і батьків попередили (зазначте — сусіди попередили), що, коли подібне повториться, то вони будуть змушені клопотати перед житлово-експлуатаційною ділянкою, щоб винуватні відшкодували збитки.

Тож давайте послідуємо цьому прикладу і всі разом берегти наше парадне добро.

В. ПОНОМАЄНКО.

Випробування — на манежі

У манежі і на секторах стадіону СК «Зірка» відбувся перший тур республіканських заочних змагань з легкої атлетики. В них взяли участь близько 150 юнаків і дівчат 1971—72 років народження із збірних команд обласних

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

рад ДСТ, відомств і ДЮСШ. Ось переможці з окремих видів програм: з бігу на 40 метрів і стрибків у довжину — вихованець ДЮСШ № 3 обласного центру Роман Дудник, представники Олександрівської ДЮСШ

Людмила Корінь і Віталій Ситник були першими відповідно із стрибків у висоту і на біговій дистанції 1500 метрів, Олександр Корогаєв із спортклубу «Зірка» — з бар'єрного бігу на 50 метрів, а Олександрієв Олександр Стулешко з бігу на 500 метрів, авалгардівець Дмитро Орлянський краще за всіх подолав планку, встанов-

лену на висоті, Ірина Полякова (спортклуб «Зірка») першою пересікла фінішну стрічку з бігу на 40 і 250 метрів.

У командному заліку вища сходинка підступу ношани дісталася атлетам ДЮСШ спортклубу «Зірка». Вони набрали 59,5 очка.

В. ШАБАЛІН.

Одним з найпопулярніших видів спорту в Аджамський десятиріччя Кіровоградського району є баскетбол. Місцеві спортсмени впевнено перемагають своїх суперників у районних турнірах.

На знімку: Сергій БАРКАР, Володимир КРУГЛЯК, Леонід ОЛІНІК, Вадим КОДАЦЬКИЙ, Володимир ФОМЕНКО, Вадим КРАВЧЕНКО з викладачем фізкультури Л. Л. КРУГЛЯК.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ВСТУПАЙТЕ ДО НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ СРСР І ХАРКІВСЬКОГО ЮРИДИЧНОГО ІНСТИТУТУ!

Приймають осіб чоловічої статі віком до 30 років, що відслужили дійсну військову службу в Збройних Силах СРСР, комуністів та комсомольців, за станом здоров'я придатних до служби в органах МВС, що мають середню освіту й позитивно характеризуються по службі у Збройних Силах за місцем роботи і проживання.

Строк навчання: у вищих навчальних закладах — 4 роки, у спеціальних середніх навчальних закладах — 2 роки.

Вступники складають екзамен:

до вищих навчальних закладів — з російської мови і літератури (письмово і усно), історії СРСР (усно), іноземної мови (усно); до спеціальних середніх навчальних закладів — з російської мови і літератури (письмово), історії СРСР (усно).

Курсанти забезпечуються безплатним харчуванням, гуртожитком, обмундированням і грошовим утриманням. Час навчання зараховується до загального строку служби в органах МВС.

Студентам Харківського юридичного інституту виплачується стипендія 55 руб. на місяць. Вони забезпечуються гуртожитком.

Випускникам навчальних закладів МВС СРСР видається диплом про вищу або середню юридичну освіту і присвоюється спеціальне звання лейтенанта міліції (лейтенанта внутрішньої служби).

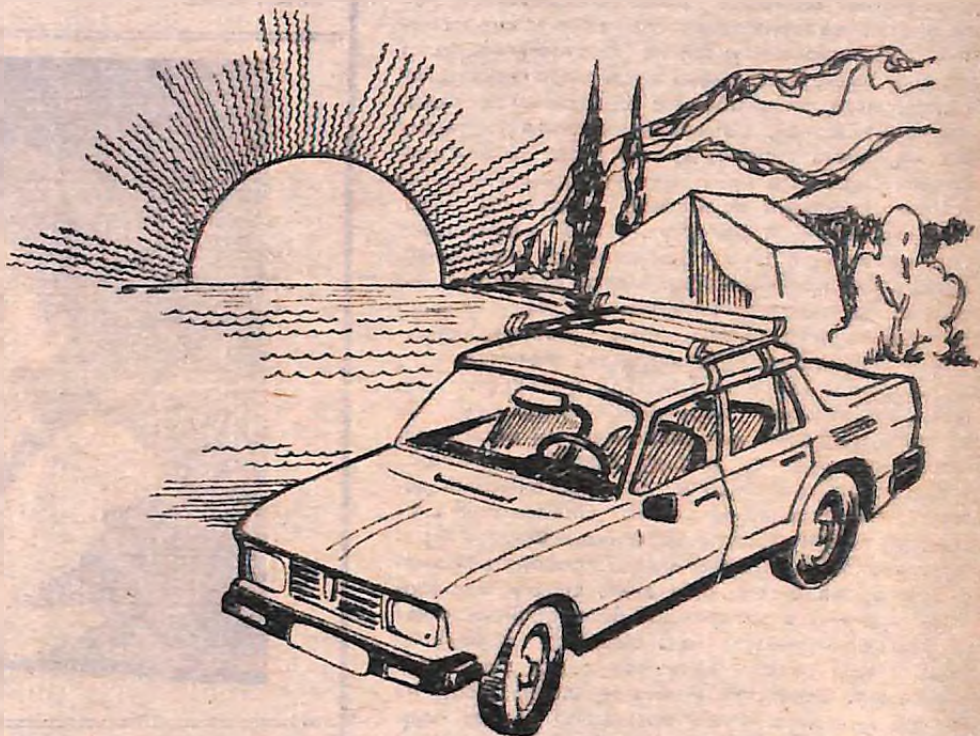
Після закінчення навчання випускники направляються на службу в органи внутрішніх справ на посади слідчих, експертів-криміналістів, оперування, кримінального розшуку, підділ по боротьбі з розкриттям соціалістичної власності, інспекторів адміністративної служби міліції, начальників секторів складу виправно-трудових закладів.

Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Дзержинського 41, відділ кадрів УВС обласного центру, кабінет № 93, 69 а 9.00 до 18.00 крім неділі.

При собі необхідно мати паспорт, військовий, комсомольський (партийний) квиток, документ про середню освіту, свідоцтво про народження.

Відділ кадрів УВС обласного центру.

Тих, хто любить подорожувати на автомобілі, запрошуємо до автосалону виробничого об'єднання «Кіровоградавтотехобслуговування».

Гарні, сучасні, комфортабельні автомобілі
«МОСКВИЧ-2140»
та «МОСКВИЧ-412»

МОЖНА ПРИДБАТИ В САЛОНІ.

Адреса салону: м. Кіровоград, вул. Родімеца, 123.

Адміністрація виробничого об'єднання «Кіровоградавтотехобслуговування».

ПРИ КІРОВОГРАДСЬКОМУ АВТОТРАНСПОРТНОМУ ПІДПРИЄМСТВІ 10021 (АВТОБУСНИЙ ПАРК)

ПРАЦЮЮТЬ П'ЯТИМІСЯЧНІ КУРСИ

ПО ПІДГОТОВЦІ ВОДІВ АВТОБУСІВ
З ВІДРІВНОМ ВІД ВИРОБНИЦТВА

На курси приймають осіб віком не менше 20,5 року, що мають освіту не нижче 8 класів і за станом здоров'я придатні для роботи на автобусах.

Особи, які закінчили курси і зареєстровані водіями, забезпечуються формою одягом, безплатним проїздом в автобусах міських і приміських сполучень.

Однієї забезпечуються добре обладнаним гуртожитком.

Проїзд на роботу і з роботи — службовим автобусом.

Після закінчення курсів водії дістають право працювати на автобусах усіх марок.

Ще довідки звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Аерофлотська, 15. Відділ кадрів.

Телефон 6-40-77.

Іхати автобусом № 24 до зупинки «Хлібозавод»

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316030. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

БН 01035.

Обсяг 0,5 друк. ар.

Індекс 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу робітничої молоді та внутрішнього мистецтва, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патрістичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Зам. № 44. Тираж 63 300.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.